

zahvalnost & radost 2/2020

Sadržaj	Strana
Posjed od neprocjenjive vrijednosti	1
Molitva	4
Abraham i Sodoma	10
Pomoć na putu vjere: Posvećenje, Nevjernički strahovi	12
Biblijske slike i simboli: Borba, rat	15

Dragi čitatelji,

Događanja u protekla četiri mjeseca objelodanila su činjenicu da se neki kršćani strašno boje, i to svega i svačega. Ponekad se stječe dojam da se čak boje otići u Nebo, što je stvarno začuđujuće. No ako stalno samo slušamo sve što nam donose mediji i vjerujemo tome, a ne hranimo se Božjom riječju te iz nje crpimo informacije i znanje koje nam je dao Bog, ne možemo ni očekivati da će biti drugačije.

Gospodin Isus je svojim učenicima ostavio svoj mir, ističući da će u svijetu imati nevolju (ili muku). Zahvalni smo Bogu za to što smo dugo uživali u miru u pogledu vanjskih okolnosti kakve vladaju u većem djelu svijeta. No u udobnosti toga mogli bismo se lako opustiti te zaboraviti da taj vanjski mir nije nešto što nam je zajamčeno ili obećano. Jedino što nam je obećano jest Isusov mir – onaj mir koji je On sâm imao kada je bio na zemlji. To je unutarnji mir koji možemo imati u svim okolnostima, baš kao što je i On sâm pokazao kada je, primjerice, čvrsto spavao u čamcu dok je oko njega bjesnila oluja, ili kada je smireno i šutke išao prema Golgoti, poput „janjeta koje se vodi na klanje“.

Taj mir možemo uživati samo u zajedništvu s Njim, i na temelju spoznaje istine koja nam je zapisana u Božjoj riječi. Samo tako ćemo uvijek imati čvrsto tlo pod nogama i nećemo se bojati ničega.

*Uz srdačan pozdrav,
Vaš Urednik*

Posjed od neprocjenjive vrijednosti

1. Život koji nikada ne možemo izgubiti

U Ivanu 10,27-30 čitamo: „Ovce moje slušaju moj glas, ja ih poznajem i one idu za mnom. Ja im dajem život vječni; i neće propasti nikada i nitko ih neće oteći iz moje ruke. Otac moj, koji mi ih je dao, veći je od svih; i nitko ih ne može ugrabiti iz ruke Oca mogega. Ja i moj Otac jedno smo.”

Kakve li savršene sigurnosti! To je istina i blagoslov koji svi vjernici smiju uživati već danas. Jer u 28. retku ne veli „Ja ću im dati“, nego „Ja im **dajem** vječni život.“ Isto čitamo i u Ivanu 5,24: „Zaista, zaista, kažem vam: Onaj tko sluša moju riječ i vjeruje onomu koji me poslao **ima** život vječni i ne dolazi na sud, nego je prešao iz smrti u život.“ Mi, dakle, imamo taj vječni život i Gospodin jasno i nedvosmisleno kaže da oni koji ga imaju „**neće** propasti nikada“. Taj život nema rok trajanja kao, primjerice, neki prehrambeni proizvodi. On ne može prestati i nitko tko ga ima ne može propasti. Mi smo u ruci Gospodina Isusa i u Očevoj ruci. A Gospodin Isus u 30. retku kaže: „Ja i Otac jedno smo.“ Kakvo li je to jamstvo vječne sigurnosti! Imamo život koji nikada ne možemo izgubiti, jer nije ovisan o nama, nego o Ocu i Sinu!

2. Odnos koji se ne može prekinuti

Božja riječ upotrebljava dva različita izraza za naš odnos s Bogom: mi smo istodobno i **Božja djeca** i **Božji sinovi**. Mi, vjernici, djecom Božjom postali smo putem novog rođenja (ponovnog rođenja). **Rođeni** smo, dakle, **u Božju obitelj**. U Ivanu 1,12-13 čitamo: „A svima koji ga primiše on dade moć da postanu djeca Božja, onima ... koji su rođeni od Boga.“ A u 1. Ivanovoj 3,1-2 čitamo: „Gledajte kakvu nam je ljubav darovao Otac, da se djecom Božjom nazivamo, i jesmo!“ Kao Božja djeca dovedeni smo u najbliskiji odnos s NJIM kao svojim Ocem i kao članovi njegovi obitelji smijemo uživati njegovu ljubav.

No vjernici su nazvani i sinovima Božjim, što smo postali putem usvojenja. Taj odnos pokazuje dostojanstvenost i značaj našeg položaja kao Božjih sinova, koje je ON „predodredio za posinjenje (usvojenje) po Isusu Kristu“ (Ef 1,5-6).

Zanimljivo je da se oba ta naziva pojavljuju zajedno u Rimljanima 8,14-16: „Jer svi oni koje vodi Duh Božji, sinovi su Božji. Jer niste primili duha robovanja da se opet bojite, nego ste primili Duha posinjenja, u kojemu kličemo: ‘Abba, Oče!’ Sâm Duh svjedoči zajedno s našim duhom da smo djeca Božja.“

Dovedeni smo u takav odnos s Bogom koji nikada i uslijed ničega ne može biti prekinut – jer je nastao „po Isusu Kristu“. Kao Božja djeca zauvijek pripadamo Božjoj obitelji. Ništa i nitko nas ne može rastaviti od nje; iako je, svakako, istina da uslijed suobličavanja svijetu ili nepromišljenog življenja možemo izgubiti radost u tome.

3. Prihvaćenost koja ne može biti dovedena u pitanje

Apostol Pavao svoju poslanicu Efežanima započinje ukazujući na to kako nas je Bog Otac blagoslovio svakim duhovnim blagoslovom u Kristu. Izabrao nas je u NJEMU prije utemeljenja svijeta, predodredio nas je za posinstvo po Kristu, i sve je to učinio „**u skladu s dobrohotnošću svoje volje, na hvalu slave svoje milosti, u kojoj nas je učinio prihvaćenima u Ljubljenome.**“ Kako je divna ta milost koja nas može dovesti do najuzvišenijeg položaja – milost koja nam je pokazana u Ljubljenome, koji je Bogu sva njegova radost! Bog nas je u Ljubljenome učinio predmetima svoje božanske naklonosti, a sve je učinio „na hvalu slave svoje milosti“. Tako smo dovedeni na mjesto naklonosti i blagoslova, sukladno svemu onome što je u Božjem srcu. Ako je to **Božja namjera za nas**, tko još može dovesti u pitanje našu prihvaćenost kod Boga?

4. Pravednost koju ništa ne može pomutiti

U 1. Korinćanima 1,30 nalazi se prekrasan stih: „Od njega (Boga) ste i vi u Kristu Isusu, koji nam je od Boga učinjen mudročću, i pravednošću, i posvećenjem, i otkupljenjem.“ Krist je, dakle,

vjernikova pravednost. Bog nas sada vidi u uskrsnom Kristu, koji je umro na križu namjesto nas. Nakon što je dovršeno to potpuno otkupljenje, uvijek pravedni Bog postaje onaj koji opravdava one koji vjeruju u Gospodina Isusa. U Rimljanima 3,26 čitamo da on pokazuje „svoju pravednost u sadašnje vrijeme: da je pravedan i da opravdava onoga tko vjeruje u Isusa.“

Budući da posjeduje takvu pravednost, vjernik može zajedno s Izaijom reći: „Silno ću se radovati u GOSPODINU, moja će se duša veseliti u Bogu momu; jer me zaodjenuo opravom spašenja, ***pokrio me plaštem pravednosti***“ (Iz 61,10). Kao što su naši prvi praroditelji bili odjenuti u odjeću od kože životinja koje su morale umrijeti da bi se pokrila njihova golotinja, tako smo i mi odjenuti u pravednost Krista, koji je morao umrijeti za nas. *To je pravednost koja nikada ne može izgubiti svoju ljepotu ili svoj savršeni karakter.*

5. Mir koji nikada ne može biti poremećen

Uvečer prije svoje smrti na križu na Golgoti Gospodin Isus je svojim učenicima ostavio divnu ostavštinu rekavši im: „Mir vam ostavljam, mir svoj vam dajem: dajem vam, ali ne kao što svijet daje. Neka se ne uznemiruje srce vaše i neka se ne plaši“ (Ivan 14,27). Otišao je na križ kako bi tamo ***svojom krvlju*** stvorio mir između Boga i čovjeka. Taj mir posjeduju svi oni koji su opravdani po vjeri (Rimljanima 5,1: „Opravdani, dakle, vjerom, mir imamo s Bogom po Gospodinu našem, Isusu Kristu“). To je bilo potvrđeno njegovim učenicima kada je on bio uskrsnuo od mrtvih,

pojavio se među njima stavši u sredinu i rekao: „Mir vama!“ (Ivan 20,19). Tamo su, u ranama njegovih ruku i njegovoga boka, bili dokazi njegovih patnja kao pomirbene žrtve koja čini temelj tog mira koji je on stvorio na križu.

No Gospodin je svojim učenicima zajamčio još i više: Nije rekao samo „mir vam ostavljam“, nego i „*mir svoj* vam dajem“. To je zasigurno onaj osobni mir kojega je on uživao kao čovjek na ovoj svijetu – **unutarnji mir potpunog uzdanja u Oca, neprekinutog zajedništva s NJIM i potpune podložnosti Njegovoj volji**. Taj mir je on dao svojim kao svoju osobnu ostavštinu. Ali nije im ga samo dao, nego ih je i povezao sa samim sobom kako bi taj mir mogli dijeliti s NJIM samim – davateljem mira. Svijet daje, ali i gubi to što daje! Ali Gospodin daje iz vlastite punine – u svojoj ljubavi, ne kao što daje svijet, nego tako da sve što ON posjeduje, dijeli sa svojim ljubljenima.

Gospodin još milostivo dodaje: „Neka se ne uznemiruje srce vaše i neka se ne plaši“. To je mir za nas, mir koji smijemo uživati danas, s obzirom na sadašnje poteškoće i provjere. To je unutarnji mir koji ne može biti poremećen pritiscima izvana.

6. Pravo koje nikada ne može biti osporeno

Otkrivenje 5,8-10. Temelj našeg izbavljenja i položaja kao kraljeva i svećenika nije Božja snaga, kao u pogledu Izraela, kada je Bog svoj narod s velikom snagom izbavio iz Egipta. Mi smo izbavljeni krvlju Jaganjčevom. Jedna engleska pjesma kaže: „Naše pravo na slavu potpisano je tvojom krvlju.“ Pravo

na naše mjesto u nebeskoj slavi temelji se, dakle, na njegovoj krvi. „Jer znate da niste nečim raspadljivim, kao srebrom i zlatom, otkupljeni od svog ispravnog načina življenja primljenog predajom od svojih otaca, **nego dragocjenom krvlju Krista kao jaganjca neokaljana i bez mane**“ (1 Pet 1,18-19). Cijena je bila beskrajno visoka, ali to pravo koje nam je Gospodin Isus zajamčio čak i uz tako visoku cijenu, zasigurno nitko ne može osporiti.

7. Baština koja nikada neće propasti

U 1. Petrovoj 1,3-4 čitamo o **neraspaljivoj baštini** – dakle o baštini koja ne može propasti niti se može izgubiti. Petar piše tuđincima u raseljeništvu, to jest pretežno takvima koji su se sa židovstva obratili Kristu. Nada Židovâ počivala je na Mesiji. Ali on je bio umro i to je bio kraj nade Židovâ, kao što čitamo u Luki 24,21: „A mi smo se nadali da je on taj koji je trebao otkupiti Izraela.“ Zbog toga Petar ovdje ističe razliku u odnosu na židovstvo: **mi imamo živu nadu, neraspaljivu baštinu, koja je neokaljana i neprolazna**. Baštinu u koju je Bog uveo svoj zemaljski narod – zemlju Kanaan – oni su vrlo brzo pokvarili i zaprljali uslijed svojih grijeha.

Nije li to ohrabrujuće za nas koji živimo u svijetu gdje sve brzo propada (ili „vene“) i mnogošto brzo prolazi te se uslijed grijeha kalja i kviri? Mi imamo jamstvo da je naša baština neprolazna, nikada ne može uvenuti i zauvijek ostaje nepokvarena. Imamo nadu koja nas osposobljuje da joj se radujemo, čak i ako moramo prolaziti kroz nevolje ili provjere, kao što je to ovih dana.

Hansruedi Graf

Molitva

Dragi prijatelju,

U prošlom pismu ukazao sam ti na važnost čitanja Božje riječi. Sada te želim pitati kakav je tvoj molitveni život? To dvoje je od neprocjenjive važnosti, osobito zato što je usko povezano jedno s drugim. Ako netko samo čita Riječ, a zanemaruje molitvu, rezultat će biti hladna ponositost i hvastanje. Ako se netko samo moli, a zanemaruje Riječ, rezultat će biti fanatičnost, kao i zaslijepljenost koja je uvijek povezana s njom, jer neće poznavati Božje misli. Činjenica da netko ne proučava Božju riječ, zapravo je dokaz da ga ne zanimaju ni Božje misli ni *njegovi* interesi. Tada će molitveni život biti ovladan samovoljom i središte svega bit će vlastito „ja“ – bez obzira koliko to „ja“ bilo uvježbano u pobožnosti, kao što je, primjerice, revnost za naviještanje Evanđelja ili za nešto drugo. Samo kad molitva ide zajedno s ozbiljnim proučavanjem Božje riječi, bit će to na velik blagoslov za duhovni život.

U Pismu je, također, snažno istaknuta važnost molitve. Gospodin Isus započeo je svoju službu s molitvom (Lk 3,21). Crkva je bila oblikovana i tri tisuće ljudi se obratilo nakon desetodnevnog molitvenog sastanka (Dj 1,13-14). Veliko djelo među poganskim narodima

započelo je u povezanosti s molitvom (Dj 13,2-3). I ulazak Evanđelja u Europu bio je, prema Božjoj riječi, na sličan način povezan s molitvom (Dj 16,9-13). Dvanaestorica apostola odustala su od jednog dijela posla koji su do tada obavljali, kako bi se mogli posvetiti „molitvi i službi riječi“ (Dj 6,4). Kada čitamo Djela apostolska čini se kao da je Pavao sve svoje vrijeme provodio propovijedajući, ali kada čitamo poslanice čini se kao da nije radio ništa drugo negoli se stalno molio. (Vidi, primjerice, Rim 1,9-10; 1 Kor 1,4; Ef 1,16; 3,14; Fil 1,4; Kol 1,3.9; 1 Sol 1,2.) Božja riječ nam kaže da se „molimo u svakoj prigodi“ (Ef 6,18) i da se „molimo neprestano“ (1 Sol 5,17), pored onoga što nam je rečeno u mnogim drugim odjeljcima.

Molitva je znak novog rođenja

Moliti nije isto što i „izreći molitvu“. Svakog dana izgovori se na tisuće molitava. Jednom je u nekim američkim novinama u članku o bogoslužju pisalo: „Bila je to najmilozvučnija molitva ikad, izrečena pred Bostonskom skupštinom“. Tako je i Gospodin Isus rekao za farizeje da oni „za izliku mole duge molitve“ (Mk 12,40).

Samo se istinski vjernici mogu stvarno moliti. Molitva je izražaj novog života koji je od Boga i koji je svjestan svoje ovisnosti o svojem Izvoru. To ne znači da Bog nikada ne odgovara na molitve neobraćenih! Bog čuje kriještanje mladih gavrana i daje im hranu, a tako Bog ponekad uslišava i nevjernike ako su iskreni u svojim molitvama. Trebamo se samo podsjetiti na Postanak 21, 17 i Jonu 1,14.

Iako je Pavao kao farizej zasigurno izgovorio stotine molitava, i nedvojbeno ih je izgovorio u iskrenosti, kada se obratio Gospodin je Ananiji rekao: „Gle, on se moli“ (Dj 9,11). To je bio dokaz da je primio nov život, onaj koji je ovisan o Bogu.

Nov život osjeća svoju ovisnosti i izražava to jednako kao i novorođena beba – ponekad plačem, neobjašnjivim i neprivačnim za njegove roditelje. No Bog razumije nerazumljive i često nemudre molbe. One su njegovom očinskom srcu znak da je taj nov život svjestan svoje ovisnosti pa prema bogatstvu svoje očinske ljubavi daje dobre darove onome koji se moli.

Molitva nije samo za iskusne vjernike

Ali ako novoobraćenici još ne znaju *kako* se treba moliti, ili je li to što mole dobro ili nije, ne bi li trebali pričekati prije negoli se počnu moliti?

Solunjani su bili spašeni tek nekoliko mjeseci kada im je Pavao napisao prvu poslanicu, no ipak on u njoj kaže: „Molite se bez prestanka“ (5,17). Da, i više od toga! On, veliki apostol, na čije propovijedanje su se bili obratili i koji ih je sada poučavao Božjim mislima, vrlo

je cijenio njihove zastupničke molitve. „Braćo, molite za nas“ (5,25).

Iz toga možemo vidjeti kako je velika vrijednost molitve i koliko je Bog cijeni. Postoje li roditelji koji ne bi željeli da im njihova djeca govore niti da išta zatraže od njih, zato što djeca još nisu naučila ispravno govoriti, ili zato što bi ponekad mogla zatražiti nešto što im oni kao roditelji ne mogu dati jer bi to bilo štetno za njih? Tako se Bog veseli kada mu njegova novorođena djeca pristupaju s pouzdanjem kako bi mu obznani sve svoje potrebe. On se raduje tome da može odgovoriti na te molitve i premda mu Njegova ljubav neće uvijek dopustiti da udovolji svim traženjima, jer će netko možda zatražiti nešto što bi bilo štetno za njega, On ipak daje svoj mir srcu toga koji se moli. „Ne budite zabrinuti ni za što, nego neka se u svemu molitvom i iskanjem sa zahvaljivanjem obznanjuju vaše molbe Bogu; i mir Božji, koji nadilazi svaki razum, čuvat će vaša srca i misli u Kristu Isusu“ (Fil 4,6.7).

Sigurnost uslišanja

Poslanica Rimljanima 8,31.32 govori nam da je Bog za nas i da će nam Onaj koji nije poštedio ni vlastitoga Sina, nego ga predao za sve nas, s njim darovati sve. A Gospodin Isus u Ivanu 16,27 kaže: „Jer sâm vas Otac voli.“

Ako je Svemoćni Bog za nas, i ljubi nas, i želi nam dati sve, kakva li je, dakle, snaga molitve!

No to nije sve. U Ivanu 14,13.14 Gospodin Isus ovlašćuje nas da molimo u njegovu ime i obećava da će On uslišati takvu molitvu. U Ivanu 16,23 on još dodaje: „Što god zaištete Oca u moje ime,

on će vam to dati.“ Ne postoji, dakle, nikakvo ograničenje, nikakva nesigurnost.

To je jasno i kada u Pismu promatramo život Gospodina Isusa. U Psalmu 109,4 Gospodin kaže da je on bio molitelj u svojem životu na zemlji. To je bilo karakteristično za njega. Bio je istinski čovjek, a istinsko čovječstvo je ovisno o Bogu. Bog Stvoritelj nije stvorio čovjeka kao neovisno biće. Zbog toga je čovjek, ako nije ovisan o Bogu, ovisan o đavlu.

U Gospodinu Isusu vidimo istinsko i savršeno čovječstvo i zbog toga vidimo i potpunu ovisnost. U Izaiji 50,4 on za Boga govori: „On budi od jutra do jutra, on budi moje uho da sluša kao oni koji su učeni.“ U evanđeljima vidimo Njegov molitveni život.

U Luki nam je Gospodin naročito predložen kao istinski čovjek, kao Sin čovječji. U tom evanđelju osam puta čitamo da se Gospodin molio, ponekad i čitavu noć (3,21; 5,16; 6,12; 9,1-8,29; 11,1; 22,41; 23,34). Sedam puta ga vidimo kako se moli tijekom svoje javne službe prije križa i jednom dok je umirao na križu. Divno je razmatrati okolnosti u kojima se Gospodin molio. One su pune važnih pouka za nas i naša će srca biti ispunjena štovanjem. Ali ne želim sada govoriti o tome. Želim samo istaknuti da je Gospodin Isus, koji se tako mnogo molio, mogao reći: „Znao sam da me ti uvijek uslišavaš“ (Iv 11,42). Svaka Njegova molitva bila je uslišana – čak i kada se radilo o podizanju iz mrtvih onoga koji je već četiri dana ležao u grobu – i Gospodin je to znao unaprijed.

Bog je za Njega dvaput posvjedočio: „Ti si moj ljubljani Sin, u kome mi je zadovoljstvo“ i oba ta slučaja povezana su Gospodinom Isusom koji se moli (Lk 3,21-22 i 9,35; usp. Mt 17,5). Gospodin Isus je rekao: „Moja je hrana vršiti volju onoga koji me je poslao i dovršiti njegovo djelo“ (Iv 4,34), i: „Ja uvijek činim ono što je njemu ugodno“ (Iv 8,29). Zato je Bog mogao uslišati svaku Njegovu molitvu, jer sve što je On molio potpuno je odgovaralo Božjim mislima i imalo je za cilj proslavljanje Boga.

Zbog toga, dakle, kada mi molimo u ime Gospodina Isusa, sigurno je da će naša molitva biti uslišana; jer naša molitva dolazi pred Boga kao da je to molitva samoga Gospodina Isusa, a ona uvijek biva uslišana.

Što je to molitva u ime Gospodina Isusa?

Zasigurno se možemo to upitati nakon što smo vidjeli kakvi su rezultati takve molitve. To znači moliti Boga u ime Gospodina Isusa.

Znači li to da trebamo u molitvi zatražiti sve što mislimo da je potrebno i onda na kraju reći: „To molim u ime Gospodina Isusa“? Ljudi često tako misle i čine, kako bi bili sigurni, ali to ne znači da je tako ispravno.

Moliti u ime Gospodina Isusa znači moliti *namjesto Njega*, zaodjenut Njegovim autoritetom i Njegovim pravima. Naša molitva tada mora imati i značajke molitve Gospodina Isusa – potpunu ovisnost! – te imati za cilj proslavljanje Boga i biti potpuno u skladu s Njegovom voljom.

Uvjeti za uslišanje molitve

U Iv 15,7 Gospodin kaže: „Ako ostanete u meni i riječi moje ostanu u vama, iskat ćete što god hoćete i bit će vam.“

Tu vidimo najširu sigurnost da će Bog dati što god ga se zamoli. Tu nema nikakve iznimke. Što može biti više od „*što god hoćete*“? „Iskat ćete što god hoćete i bit će vam!“

Ali ta sigurnost slijedi nakon „ako ostanete u meni, i riječi moje ostanu u vama.“ To je uvjet koji treba biti zadovoljen ako želimo biti sigurni da će naše molitve biti uslišane. Ako ostanemo u Gospodinu Isusu postajat ćemo mu sve sličniji. Ako njegove riječi *ostanu* u nama, tada će naši osjećaji, naši interesi i naše želje biti u skladu s njegovim osjećajima, njegovim interesima i njegovom voljom. A znamo da je kod Njega sve to u savršenom skladu s Božjom voljom. Isto to obećanje dano je u Ivanu 16,23-27: „... jer ste vi mene zavoljeli i povjerovali da sam od Boga izišao.“

U Hebrejima 11,6 spominje se još jedan uvjet: „Onaj tko pristupa Bogu mora vjerovati!“ „Ali neka ište s vjerom, bez kolebanja. Jer je onaj koji se koleba sličan morskome valu što ga vjetar valja i amo-tamo baca. Jer neka ne misli taj čovjek da će primiti išta od Gospodina“ (Jak 1,6.7).

Bog odgovara na vjeru! Kako On može uslišati neku molitvu ako onaj koji moli nema dovoljno povjerenja u njega da vjeruje da Bog hoće učiniti to za što ga moli?

U Mateju 21,21-22 Gospodin kaže to isto, ali i dodaje da mora postojati dokaz vjere. Neki akrobat je hodajući po užetu iznad slapova rijeke Nijagare pre-

šao s jedne strane na drugu. Zatim je prešao s kolicima, a nakon toga i s lutkom veličine čovjeka. Kad je potom upitao gledatelje vjeruju li da može prenijeti i živog čovjeka, svi su povikali: „Da!“ Kad pak je tražio dobrovoljca kojega bi prenio preko slapova, nitko nije imao hrabrosti za to.

Zbog toga Gospodin ne govori samo o vjeri, nego i o *dokazu* da netko ima vjeru, dokazu koji se očituje tako što kažemo brdu: „Pomakni se i baci se u more“ (Mt 21,21).

Smetnje uslišanju molitve

Kako to da toliko mnogo molitava ne biva uslišano? Pismo nam daje različite razloge.

Daniel 10 nam pokazuje da molitve koje su dobre, ponekad ipak nisu odmah uslišane. Đavao svom svojom snagom pokušava spriječiti da budu uslišane. On, zapravo, to ne može učiniti, ali svakako može usporiti izravno uslišanje, ako mu Bog to dopusti. A Bog to ponekad dopušta kako bi provjerio našu vjeru i našu ustrajnost.

No i u nama mogu biti neki razlozi zbog kojih Bog ne može uslišati naše molitve. U Izaiji 59,2 Izraelu je rečeno: „Vaši su grijesi sakrili njegovo lice od vas, da vas on ne sluša.“ Psalmist kaže: „Da sam gledao na bezakonje u svome srcu, me ne bi me uslišao Gospodin“ (Ps 66,18). U 1. Ivanovoj 3,21-22 čitamo: „Ako nas naše srce ne osuđuje, pouzdanje imamo u Boga; i što god ištemo, primamo od njega, jer čuvamo njegove zapovijedi i činimo ono što njemu ugađa.“

Pismo poimence navodi različite stvari koje uzrokuju to da nas naše srce osu-

đu je i koje onemogućuju da nam molitve budu uslišane.

U Marku 11,22-26 spominje se nedostatak spremnosti za opraštanje (vidi i Ef 4,32). Naše pristupanje Bogu temelji se na činjenici da nam je Bog u Kristu oprostio sve naše grijehе. Kako onda možemo imati smjelost ako od srca ne oprostimo sve što nam je netko drugi učinio?

Jakovljeva 4,3 kaže: „Ištete, a ne primajte; jer opako ištete da u svojim požudama potrošite.“

Ako Boga molimo za nešto kako bismo udovoljili požudama svojih srdaca, željama stare naravi, kako bi nam Bog mogao dati to? Bog mrzi staru narav i na križu ju je osudio (Rim 8,3). Poziva nas da se smatramo mrtvima grijehu (Rim 6,11), i da umrtvimo svoje udove koji su na zemlji (Kol 3,5-17).

„Oni koji su Kristovi, razapeli su tijelo sa strastima i požudama“ (Gal 5,24). Ne pokazuje li moljenje za te stvari da riječi Gospodina Isusa nisu ostale u nama (Iv 15,7) i da su naše sklonosti potpuno suprotne Gospodinu Isusu i Božjim mislima?

1. Petrova 3,1-7 navodi još jedan razlog. Odnosi u obiteljskom životu (između muža i žene, između roditelja i djece, između djece međusobno) mogu biti takvi da sprečavaju uslišanje molitava. Kako možemo imati smjelost prema Bogu ako u našim obiteljima nije sve u redu, ako još uvijek postoje pitanja koja nisu riješena!

Molitva po njegovoj volji

Najprije moramo u Božjem svjetlu suditi sebi samima i sve što nije dobro pri-

znati Gospodinu, a ukoliko se to tiče i ljudi, priznati i pred ljudima te tako očistiti sebe suđenjem samom sebi. Tada ćemo steći smjelost pred Bogom.

No tada, ako želimo biti sigurni da ćemo dobiti to što zatražimo, moramo moliti sukladno Njegovoj volji. A kako znamo što je volja našega Oca? On nam je priopćio svoje misli u svojoj Riječi i, ako živimo u svakodnevnom zajedništvu s Njim, putem Svetoga Duha upoznat ćemo njegove misli iz njegove Riječi. Zbog toga je tako važno svakodnevno proučavanje njegove Riječi. Kako bi Bog, primjerice, mogao uslišati molitvu u kojoj se traži nešto što je on već odavno dao? Na primjer, izlivanje Svetoga Duha, iako Pismo izričito naučava da je Sveti Duh bio izliven i da sada prebiva na zemlji, u zajednici i u svakom vjerniku pojedinačno! Ili ako bismo tražili da nas On oslobodi od grijehа koji prebiva u nama, kada ga je već osudio na Gospodinu Isusu na križu (Rim 8,3; 2 Kor 5,21).

Kroz Riječ i svakodnevno zajedništvo s Gospodinom učimo poznavati Božju volju. Tako možemo moliti sukladno Njegovoj volji te imati sigurnost da će naše molitve biti uslišane.

Moliti bez prestanka

Znači li to da se moliti mogu samo napredniji vjernici, koji su temeljito proučili Božju riječ?

Na sreću ne! Bi li roditelji svojem djetetu rekli neka ne traži od njih ništa dok ne odraste, jer dijete govori nespretno i ponekad traži nešto što je suludo? Naravno da ne bi. Naprotiv, zadovoljni su kada im njihovo dijete pristupi s nekom molbom. To je dokaz da je dijete uvje-

reno da su oni njegovi roditelji, da ne može bez njih, ali i da ima povjerenje u njih i da je uvjeren da ga oni vole i brinu se za njega – iako možda ponekad nije ni svjesno svega toga.

Bog, naš Otac, s dubokom radošću sluša naše glasove kada dođemo k njemu. Ta nismo li mi Njegova djeca? Za Pavla, kad se tek bio obratio, On kaže: „Gle, on se moli.“ Tek obraćenim Solunjanima je po apostolu Pavlu poručio: „Molite bez prestanka.“ A taj veliki apostol, putem čijeg propovijedanja su već u ono doba bili spašeni milijuni ljudi, koji je dobio osobite objave putem kojih mu je bio priopćen čitav Božji naum, koji je, što više, bio u trećem nebu i u rajuu čuo nezrecive riječi (2 Kor 12,2-4) – taj apostol bio je toliko uvjeren u snagu molitava tih novih obraćenika da je od njih zaiskao „Braćo, molite za mene“ (1 Sol 5,17.25).

Najjasniji dokaz da vjernik raste nedvojbeno je to kada sve više i više uviđa važnost molitve, i da je bez molitve sve bezvrijedno.

Bog, naš Otac, kaže nam: „Neka se u svemu molitvom i iskanjem sa zahvaljivanjem obznanjuju vaše molbe Bogu.“ A ako bismo ga možda molili nešto suludo, nešto što nam njegova ljubav ne bi mogla dati, ipak „mir Božji, koji nadilazi svaki razum, čuvat će vaša srca i misli u Kristu Isusu“ (Fil 4,6.7)

Neka Gospodin dade da ti i ja sve više i više uviđamo vrijednost molitve te da se sve više i više služimo tom neizmjeranom povlasticom. Kako li će tada srca biti sretna i kakvo će svjedočanstvo poteći iz naših života!

Srdačan pozdrav,

Tvoj prijatelj u Gospodinu

H. L. H.

Abraham i Sodoma

Postanak 18,17-33

Abraham je bio upoznat s Božjim mislima i nakanama u pogledu Sodome. Premda on osobno nije imao ništa s njom, bio je toliko blizak Gospodinu da je upoznat s Njegovim naumom u pogledu nje. Način na koji možemo saznati Božje nakane sa sadašnjim zlim svijetom nije to da budemo umiješani u svijet, u njegove sheme i špekulacije, nego da budemo potpuno odvojeni od njega. Što bliskije hodimo s Bogom i što smo više pokorni Njegovoj riječi, imat ćemo veću spoznaju o tome što On misli o svemu. Ne moram stalno čitati i proučavati novine kako bih saznao što će biti s ovim svijetom. Božja riječ otkriva mi sve što želim znati. Na njezinim čistim i posvećujućim stranicama saznajem sve o karakteru, tijeku i sudbini svijeta; ako pak želim novosti primati od svjetovnih ljudi, mogu očekivati da će njih đavao iskoristiti da mi baci prašinu u oči.

Da je Abraham posjetio Sodomu kako bi dobio neke važne podatke o njoj, da je upitao neke od vodećih pametnih ljudi u Sodomi što oni misle o stanju u gradu i o njegovoj budućnosti, kakav bi odgovor dobio? Bez sumnje, oni bi nastojali skrenuti njegovu pozornost na svoje

programe u poljodjelstvu i arhitekturi, kao i na goleme izvore prirodnih bogatstva svoje zemlje. Predočili bi mu prizor golemog mnoštva koje je kupovalo i prodavalo, gradilo i sadilo, jelo i pilo, ženilo se i udavalo. O osudi, nema sumnje, nikada ne bi ni sanjali; ako pak bi bilo tko tako nešto spomenuo, posprдно bi ga ismijali. Stoga je jasno da Sodoma nije bila mjesto na kojem se moglo saznati išta o njezinu svršetku. Mjesto na kojem je "Abraham stajao pred Gospodinom" pružalo je jedinu ispravnu točku s koje se moglo sve sagledati. Tamo je on mogao stajati iznad gustih magli i sumaglicâ koje su se nadvile nad obzorjem Sodome. Tamo, u jasnoći i smirenosti Božje prisutnosti, mogao je sve razumjeti. A kako se okoristio svojom spoznajom i svojim uzvišenim položajem? Čime je bio zabavljen u Božjoj prisutnosti?

Odgovor na ta pitanja vodi nas do osobite povlastice koju je naš praotac uživao u ovom poglavlju, naime, zastupanje drugih pred Gospodinom. On je mogao moliti za one koji su se upleli u okaljanost Sodome te su bili u opasnosti da potpadnu pod osudu koja će je snaći. To je bila blagoslovljena i sveta

korist njegova položaja bliskosti s Bogom. I uvijek je tako. Duša koja se može „približiti Bogu“ u sigurnosti vjere, kojoj su savjest i srce savršeno spokojni, koja je u stanju počivati u Bogu što se tiče prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, bit će sposobna i voljna zastupati druge u molitvi. Čovjek koji se odjenuo u „svu bojnu opremu Božju“ moći će moliti „za sve svete“. – Kakav li je to samo prikaz zastupanja našeg Velikog svećenika, koji je prodro kroz nebesa! (Hebrejima 4,14). – Kakav samo beskrajni spokoj uživa On u svim Božjim naučnim! – Kako li on svjesno uživa svoju prihvaćenost ustoličen usred sjaja Veličanstva na nebesima! – I s kakvom se djelotvornošću zauzima pred tim Veličanstvom za one koji se muče usred nečistoća ovoga svijeta! – Kako li su sretni, neopisivo sretni, oni koji su predmetom tog nadmoćnog zastupanja! – Odjedanput su sretni i sigurni. Kad bismo samo imali srca da uđemo u sva ta srca uvećana osobnim druženjem s Bogom, kako bismo poprimili nešto više od beskrajne punine Njegove milosti, i primjerenosti Njegova bogatstva, za sve svoje potrebe.

Koliko god je Abrahamovo zastupanje bilo blagoslovljeno, ipak u tom biblijskom tekstu vidimo da je ono bilo ograničeno, jer je zastupnik bio samo čovjek. Ono nije zadovoljavalo sve potrebe. Rekao je: „Još bih samo jednom progovorio“ (Post 18,32), a onda nakratko zastao, kao da se bojavao da je iznio zahtjev prevelik za riznicu beskonačne milosti, ili pak zaboravio na to da ček vjere nikada neće biti omalovažen u Božjoj banci. Nije on bio ograničen u Bogu. – Nipošto. Bog je imao obilje milosti i strpljenja kako bi saslušao svog dragog slugu, bilo da je ovaj nastao moliti za troje ili za samo jedno. No sluga je bio ograničen. Bojeći se da ne prekorači svoj račun, prestao je tražiti – a Bog je prestao davati. Ali nije tako s našim blagoslovljenim Zastupnikom. Za njega se može reći: „Stoga i može potpuno spašavati ... on uvijek živi da ih zastupa“ (Hebrejima 7,25). – O, kad bi naša srca prijanjala uza Nj u svim našim potrebama, slabostima i borbama!

C. H. Mackintosh
(“Bilješke o Knjizi Postanka”)

Pomoć na putu vjere

Posvećenje

„Sve smatram gubitkom zbog izvrsnosti spoznaje Krista Isusa.“

Filipljanima 3,8

U Njegovoj ljubavi otkrio sam veliko blago;

I premda sam ovdje samo putnik,

Uskoro ću stići gore k Njemu

I upoznati svu njegovu puninu.

Potpuno posvećenje Isusu najsnažnija je sveza između ljudskih srdaca. Ona ih lišava vlastitog „ja“, te su jednodušni u pogledu misli, nakana i ciljeva, jer su usredotočeni na samo jedan predmet.

Možemo li gledajući u slavu pred sobom, gledajući u Krista pred sobom, pošteno reći: „Samo jedno činim“? Kamo se okreće tvoje oko? Kojim putem ideš? Bog ima samo jedan put – Krista.

Pavao je vidio Krista na putu za Damask te je odbacio svu svoju važnost, svoje farizejstvo, svoj nauk, sve svoje, smatrajući sve gubitkom, samo da Krista zadobije ... Ljudi vole govoriti o žrtvovanju ovoga ili onoga; no odbaciti smeće i nije neka velika žrtva. Kada bi oko bilo tako upereno u Krista da to čega se treba odreći izgleda poput smeća, ne bi bilo teško odreći se toga. Vrijednost nečega meni će biti onolika koliko moje srce prijanja uz to.

Nadam se da će te Bog sačuvati od svih drugih sveza osim Kristovih, te da će on sve više i više učvrstiti te svoje sveze sigurnosti i radosti.

Kod svake istinske posvećenosti Krist je prvi i glavni predmet; sljedeći predmet su „Njegovi koji su u svijetu“; a nakon toga svi ljudi oko nas – najprije njihove duše, zatim njihova tijela i svaka njihova potreba u kojoj se nađu.

Kristova ljubav nas po križu nagoni da se potpuno predamo onome koji nas je ljubio i potpuno predao samog sebe za nas ... Ona čini da malo držimo do sebe u prisutnosti takve ljubavi. Uviđamo da nismo svoji, nego smo kupljeni za veliku cijenu.

Svijest da nismo svoji sve više u našim srcima produbljuje Gospodinovo pravo koje on ima na nas, ali i uklanja svaku pomisao na vlastitu zaslugu, koja bi se mogla pojaviti zbog predanosti Njemu.

Gledajući na Isusa možemo se odreći svega.

Kod onoga tko potpuno nasljeđuje Krista, svijet ili ljudsko srce nikad neće naći uporište.

U prirodnim odnosima moramo živjeti kao da nismo u njima, djelujući u njima s Kristovog gledišta.

Možeš biti na blagoslov svojem suprugu ... jačati, tješiti i hrabriti ga ... u iscrpljenostima i kušnjama koje prate služenje. Ali nemoj umanjivati njegovu energiju. Žena ponekad želi imati muža za sebe, ali ako je njezin muž djelatan za Gospodina, onda je to veliko zlo. Poznao sam jednu ženu koja je tako učinila neupotrebivim jednog djelatnika. Muž je obavezan brinuti za svoju ženu, biti obziran prema njoj i ništa je ne zanemariti ... ali žena onoga koji radi za Gospodina mora staviti njegovo djelo i njegov posao ispred same sebe ... Mudra žena, koja i sama najprije traži Gospodina, staviti će Njega ispred svojeg muža, koga zbog toga neće voljeti manje; to je njihova zajednička sveza, i njezin muž će je poštivati i cijiniti, a i Gospodin isto tako.

O, kako ćemo u onaj dan zasigurno osjećati da je sve što nije bilo iz srca predanog Njemu samo gubitak i bijeda!

Nevjernički strahovi

„Uzdat ću se i neću se bojati.“

Izaija 12,2

*Put preda mnogom označen je,
Jer Isus je prošao ispred mene;
Kao i Njegova ljubav siguran je,
Na njemu ničeg ne bojim se.*

Ne smiješ pridavati veliku važnost ni svojoj radosti ... ni svojoj tuzi ... Svojom radošću ili žalostu ne možeš ništa pridodati savršenom Kristovom djelu ... Ako je netko platio moje dugove, moja žalost zbog ludosti koja ih je prouzročila ili moja radost što sam ih se oslobodio ne može ništa pridodati plaćanju duga, mada je oboje i prirodno i ispravno.

Abraham je u brdima našao mjesto gdje je mogao zastupati druge u molitvi, dok je Lot rekao: „Ne mogu pobjeći u brdo, da me ne zadesi neko zlo pa poginem.“ Nevjera uvijek gleda na položaj vjere kao na nešto najstrašnije – kao na potpunu tamu.

On se ne stidi nazvati vas braćom; hoćete li se vi stidjeti priznati ga pred čitavim svijetom kao svojega Gospodara i Učitelja? Nemojte se predugo premišljati kada ćete ga javno priznati; učinite to odmah, odlučno. Usudite se na taj iskorak i pouzdajte se u Boga u pogledu posljedica. Iz iskustva znam da je otvorenim, smjelim priznanjem da pripadam Kristu, završena već polovica borbe ... da se onaj tko u Gospodinovoj snazi pred svojim kolegama i prijateljima odmah prizna: „Ja sam Kristov, i moram djelovati za Njega“, neće morati mučiti s osjećajima s kojima se muče oni koji bojažljivo gmižu bojeći se priznati Onoga kome žele služiti.

Ne znam ni jednu drugu riječ koja bi bila tako umirujuća za dušu kao što je ova: „Ne brinite se nizašto.“ Kako sam često iskusio upravo to ... „nizašto“.

Pametnim nevjerstvom dobivamo vrlo malo; ono samo daje moć i prigodu neprijatelju za napade.

Kako god bile dobre namjere nevjere da sudjeluje u djelu vjere, ona nikada ne može učiniti ništa drugo doli pokvariti djelo vjere.

Kako daleko može zastraniti Božje dijete kada se stavi pod zaštitu nevjernika, namjesto da se u svim teškoćama koje donosi put vjere osloni na Božju pomoć!

Sotona dobiva uzlaz u dušu svom svojom snagom čim u njoj nastane sjena nepovjerenja u Boga.

Kada je nevjera djelatna, ona prouzrokuje samo nevolje i žalosti.

Ako u srcu ostane bilo kakav uzdah koji nije upućen Bogu kao Bogu milosti, bilo kako nepovjerenje u Njega, to je tijelo i djelo neprijatelja ... Ponekad možemo biti potišteni (premda teško da će to biti ikad osim kad nam nedostaje vjere), ali sve se odvija dobro ako sve donesemo Bogu.

Plašljivost koja se unaprijed boji zla, nije vjera koja se suočava s teškoćama kroz koje nas Bog provodi u svojoj mudrosti.

Kada je duša ožalošćena ili potištena, to samo po sebi nije grijeh. Ali grijeh nastupa kad postoji nepovjerenje u Boga.

Ne bojim se zato što on živi i jer je on Isus.

*J. N. Darby
(Iz knjige „Pilgrim Portions“)*

Biblijske slike i simboli

Borba, rat

U Božjoj riječi se mnogo govori o borbi i ratu. Neki čitatelji Biblije imaju poteškoća s borbama izraelskog naroda u Starom zavjetu, budući da pritom počinjene okrutnosti ne mogu povezati s Božjom ljubavlju i milošću. No treba misliti na sljedeće: kad je Bog Abrahamu i njegovim potomcima obećao Kanaanu zemlju kao vječan posjed, već tada je bio spomenuo grijeh Kanaanaca. Iako je njihovo idolopoklonstvo uključivalo najodvratnije moralne izopačenosti, Bog je tim narodima dao još jedno razdoblje milosti: „Jer se opačina Amorejaca još nije dopunila“ (Post 15,16). On ih je mogao istrijebiti kao što je istrijebio ljude potopom, ili kao Sodomu i Gomu, bez ljudskog djelovanja, ali se u ovom slučaju kao oruđem poslužio svojim zemaljskim narodom, upravo kao što se i kasnije, u obrnutom smjeru, poslužio Asircima u pogledu Izraela (Iz 10,5). Izraelci, osim toga, nisu nužno trebali pobiti Kanaance, nego su ih trebali istjerati iz zemlje; štoviše, Bog ih je sâm htio istjerati, samo da mu se njegov narod htio pokoravati (Izl 23,28; 34,24 i mnogi drugi odjeljci). Izrael je svakako morao vidjeti sve gnusobe starosjedilaca Kanaana i naučiti gnušati se na njih. To se, nažalost, nije dogodilo pa je zbog toga uslijedilo razdoblje poznatih razmirica, koje je trajalo više stoljeća i u kojima je Izrael često bio poražen. Daljnji čimbenik koji ne treba previdjeti jest to da je svaki pojedinac Izraelac bio odgovoran za nepravdnosti koje je počinio.

Izraelove borbe u Kanaanu slikovito ukazuju na duhovnu borbu protiv sila zla (Ef 6,11 i dalje). Kršćanima je u NZ-u zapovjedbano da budu spremni za duhovnu borbu. Za to se u grčkom jeziku upotrebljavaju različite riječi, koje se mogu svrstati u dvije glavne skupine: izrazi koji govore o ratu (grčki *mahe*, *polemos*, *strateia*), i oni koji se odnose na sportska natjecanja (grčki *agon*, *athlesis*, *pale*). U 2. Timoteju 2,3-5 vidimo oba ta prikaza jednog kraj drugog: najprije vidimo vojnika koji se treba posvetiti samo jednom jedinom zadatku, naime, borbi, a potom vidimo natjecatelja koji može dobiti nagradu samo ako se natjecao prema „pravilima igre“.

U prvu vrstu borbe spada borba Evanđelja u svijetu (2 Kor 7,5; Fil 4,3), pri čemu su suprotstavljene strane svjetlo i tama, a zatim borba protiv duhovnih sila zla u ne-

beskim područjima, koje nam žele oteti uživanje blagoslova (Ef 6,11 i dalje), i borba za Božju istinu (2 Kor 10,3). To je ta „dobra borba“ (grč. strateia) u kojoj se trebamo boriti (1 Tim 1,18; 2 Tim 4,7). U svakom od tih slučajeva neprijatelj je Sotona, koji se svojim oruđima nastoji suprotstaviti Božjem djelovanju. No u toj borbi naše oružje ne smije biti tjelesno, niti pak cilj napada smiju biti ljudi, jer naša borba nije protiv krvi i tijela.

Druga skupina naziva, koja potječe od omiljenih tjelesnih natjecanja u antičkoj Grčkoj, kao uzor za naš duhovan život predočuje nam napore i težnju za pobjedom borca ili trkača (1 Kor 9,24; Fil 1,30; 3,13; Kol 2,1; 1 Sol 2,2; Heb 10,32; 12,1). I ovdje se govori o „dobroj borbi (grč. agon) vjere“ (1 Tim 6,12). No pritom misao o pobjedi nad „protivnikom“ nema baš nikakva značaja.

Kršćanin ne bi trebao voditi dvije vrste „borbe“, naime, borbu protiv grijeha koji stanuje u njemu, kojemu se on treba smatrati mrtvim (Rim 6,11), i svađanje s drugim ljudima, bilo da su oni vjernici ili nisu (2 Tim 2,24). Mi smo pozvani na mir.

Arend Remmers

(Iz knjige „Biblische Bilder und Symbole“)

NOVA PREDAVANJA NA TEMU UČENIŠTVO

1. Poziv na učenje i uvjeti učenja
 - Uvod u temu učenje
 - Poziv sâmogâ Gospodina Isusa (Matej 11,28-30)
 - Značajke učenika Isusa Krista (Djela 26,15-20)
 - Uvjeti da se bude učenikom Isusa Krista (Luka 9,23-26)

2. Cijena učenja
 - Prepreke za učenika (Luka 14,25-27)
 - Cijena nasljedovanja (Luka 24,28-35)
 - Posljedice za učenika (Luka 9,57-62)

3. Poticaži za učenje
 - Pobude za učenika Isusa Krista
 - o Ljubav (1. Ivanova 4,10; Efežanima 5,2; Galaćanima 2,20)
 - o Poslušnost (Ivan 14,15; 14,21.23)
 - Snaga za učenika Isusa Krista
 - o Sveti Duh stanuje u nama (Ivan 14,16-18; 1. Korinćanima 6,19-20)
 - o Sveti Duh nas poučava (Ivan 14,26; 15,26-27; Efežanima 4,7-8)

4. Nagrada za učenje
 - Načelo nagrađivanja (Matej 19,27-30)
 - Razlozi za nagrađivanje (Matej 25,19-23)
 - Konačna nagrada (Ivan 12,25-26)
 - Po čemu se određuju nagrade (1. Korinćanima 3,12-14)
 - Sigurnost nagrade (Otkrivenje 22,12)

Predavanja se mogu slušati i preuzeti u mp3 obliku
na internetskoj stranici:

<https://gbv-online.org>

